

NAGY ERZSÉBET

Eszperente rege

Eme eset, melyet ezennel elzengek nektek,
velem esett meg szeptemberben.
Egyszer lelkesen, egy szem fekete pendelyben
meg felette veres pettyes dresszben, elmentem
Debrecenbe, s megvettem kedvenc
kredencemet, melynek neve Benedek,
s melyet kedvtelve lestem meg Neten hetente.
Ennek kedden lesz kereken egy esztendeje.
Szememmel megszeretgettem, kezemmel megveregettem:
tetszel, kellesz nekem, megveszlek!
Teljesen kedvemet leltem benne!
Benedeket rendes emberekkel betettem egy fedett,
festett terembe, melyben eledeleket kevergetek
embereknek meg gyerekeknek.
Kellemesen tettem-vettem, csetreszeket rendezgettem,
s kredencemben helyet keresgettem, de hely
helyett rengeteg elemre leltem benne hegyekben.
Te szent egék! E rengeteg elemet merre tegyem?
Ezer meg ezer elem nem kell nekem, nem-nem, ez lehetetlen!
Fejemet tekergetve keseregtem, testem-lelkem hevesen ellenkezett.
Kezembe vettem egyet, de elejtettem; fel kellett vennem –
nehezemre esett, mert fejemet meg bevertem.
Eh, rendben, egye fene – szervezeten beleteszem egy veres cekkerbe,
esetleg vederbe, s elhelyezem egy nem nedves veremben.
He-he. De merre menjek, merre kezdjem? Vermet merre leljek?
Cekkeremet sejtettem, merre lehet, de nem leltem meg,
zsebembe meg nem tehettem e sereglet elemet.
Ejnye-bejnye, kellett ez nekem?! Elkeseredtem.
Emellett teljesen beesteledett, csendesesen elterjeszkedett.
Megyek, lefekszem. Egy kerevetre leheveredtem, tente-tente.
Percekét meztelen testtel henteregtem, elmerengtem,
szemem leereszkedett, s nesztelen elszenderedtem.
Reggel egy kerek vekker nyekeregve keltegetett,
meg egy kecske nem messze felmekegett, mek-mek.

Kerek-perec felkeltem, szettemet rendbe szedtem meg
szederjes szvetteremet felvettem, mert esett.
Meleg tejet lefetyeltem, meg tejfeles kenyeret eszegettem.
Eleget nyeldekelttem, rendesen elteltem vele.
E percben cekkerem sebesen eszembe termett, merre lehet.
Menten mentem, meglestem, megkerestem.
Egy emelettel lejjebb egy elfeledett, elveszett fejsze nyele
mellett lett meg, szerfelett megtekeredve. Ezer szerencse!
Kezemmel rendesen elegyengettem, s belehelyeztem e tetemes,
sereglet elemet, teljesen tele lett.
Berzenkedve, restelkedve, mert nehezemre esett,
kezemet lengetve emelgettem, de meg se nyekkent.
Megremegtem, de el nem estem.
Szedtevette-teremtette! Fene megette!
E tehetetlen helyzetben egyebet nem tehettem,
Kedvesemnek egyenesen bejelentettem:
– Ezt lehetetlen felemelnem!
Esdekeltem:
– Gyere, gyere, ments meg, mert e tenger elem engem ellep!
Maglepett, mert ezt felelte:
– Persze, sebesen megyek, megmentelek. De te tedd le természetes terhedet!
Lemegyek, keresek egy vermet, s elrendezem neked ezeket benne.
– Helyes, ez remek! – rebegtem szerelmesen –, benned rendes
emberemre leltem!

S enyelegve felnevettem.
Emellett eres kezekkel elengedtem elemekkel megterhelt cekkeremet,
s egyszerre kellemesen elernyedtem.
Kedvesem e cekkert felemelte, esve-kelve, nehezen, vereses fejjel,
de verembe egyenesen belehelyezte.
S mert megtette, meleg tejet kedveskedtem elejbe,
kenyeret szeltem, ezt epres egresdzsemmel megkenegtettem,
szeretgetve, kedveskedve megettettem.
Emberek, meglehet, erre kerekeztek s elem kell nektek:
gyertek, rendszeresen vegyetek el egyet!
Szerencse s lelkes tettkedv legyen veletek! Elemre fel!

(A Pegazus irodalmi pályázat líra kategóriájának 1. helyezettje)